Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 26. januára 2017 *

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Belgický, nemecký, francúzsky, taliansky, holandsky a rakúsky trh s kúpeľňovými doplnkami a príslušenstvom — Koordinácia predajných cien a výmena citlivých obchodných informácií — Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci C-613/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 26. novembra 2013,

Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek a J. Norris-Usher, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Keramag Keramische Werke GmbH, predtým Keramag Keramische Werke AG, so sídlom v Ratingene (Nemecko),

Koralle Sanitärprodukte GmbH, so sídlom vo Vlothe (Nemecko),

Koninklijke Sphinx BV, so sídlom v Maastrichte (Holandsko),

Allia SAS, so sídlom v Avone (Francúzsko),

Produits Céramiques de Touraine SA, so sídlom v Selles-sur-Cher (Francúzsko),

Pozzi Ginori SpA, so sídlom v Miláne (Taliansko),

Sanitec Europe Oy, so sídlom v Helsinkách (Fínsko),

v zastúpení: J. Killick, barrister, P. Lindfelt, advokat, a K. Struckmann, Rechtsanwalt,

žalobkyne v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: podpredseda Súdneho dvora A. Tizzano, vykonávajúci funkciu predsedu prvej komory, M. Berger, E. Levits, S. Rodin (spravodajca) a F. Biltgen, sudcovia,

generálny advokát: M. Wathelet,

* Jazyk konania: angličtina.

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2015,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. novembra 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Európska komisia svojím odvolaním navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2013:457), v rozsahu, v akom Všeobecný súd čiastočne zrušil rozhodnutie Komisie K (2010) 4185 v konečnom znení z 23. júna 2010 týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39092 – Kúpeľňové doplnky a príslušenstvo) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

2 Spoločnosti Keramag Keramische Werke GmbH, predtým Keramag Keramische Werke AG, Koralle Sanitärprodukte GmbH, Koninklijke Sphinx BV, Allia SAS, Produits Céramiques de Touraine SA, Pozzi Ginori SpA a Sanitec Europe Oy (spoločne ďalej len „žalobkyne v prvostupňovom konaní“) vzájomným odvolaním navrhujú zrušenie napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd týmto rozsudkom zamietol ich návrhy na zrušenie sporného rozhodnutia v súvislosti s ich účasťou na porušení pravidiel hospodárskej súťaže na talianskom trhu kúpeľňových výrobkov.

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

3 Okolnosti predchádzajúce sporu boli opísané v bodoch 1 až 26 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť takto.

4 Komisia sporným rozhodnutím konštatovala porušenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ a článku 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd. 11/053, s. 3) v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. K tomuto porušeniu, na ktorom sa podieľalo 17 podnikov, došlo v rozličných obdobiach medzi 16. októbrom 1992 a 9. novembrom 2004 formou celku protisúťažných dohôd alebo zosúladených postupov na území Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska.

5 Dňa 15. júla 2004 spoločnosť Masco Corp. a jej dcérske spoločnosti, medzi ktoré patrí Hansgrohe AG, ktorá vyrába vodovodné batérie, a Hüppe GmbH, ktorá vyrába sprchové kúty, informovali Komisiu o existencii kartelu v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva a požiadali o oslobodenie od pokút podľa oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155) alebo, v prípade zamietnutia, o zníženie výšky pokút, ktoré by im mohli byť uložené. Komisia prijala 2. marca 2005 podmienečné rozhodnutie o oslobodení od pokút v prospech spoločnosti Masco Corp.

6 Komisia vykonala 9. a 10. novembra 2004 neohlásené kontroly v priestoroch viacerých spoločností a vnútroštátnych profesijných združení vykonávajúcich činnosť v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva. Komisia po tom, čo v období od 15. novembra 2005 do 16. mája 2006 zaslala uvedeným spoločnostiam a združeniam, vrátane niektorých z odvolateliek vo veci T-379/10 žiadosti o informácie, prijala 26. marca 2007 oznámenie o výhradách, ktoré tiež oznámila odvolateľkám. V období od 15. novembra 2004 do 20. januára 2006 požiadal určitý počet spoločností, medzi ktorými neboli žalobkyne v prvostupňovom konaní, o oslobodenie od pokút alebo o ich zníženie.

7 Po vypočutí, ktoré sa uskutočnilo 12. až 14. novembra 2007 a na ktorom sa zúčastnila žalobkyňa vo veci T-381/10, po zaslaní listu z 9. júla 2009 viacerým spoločnostiam, vrátane niektorých zo žalobkýň vo veci T-379/10 a žalobkyne vo veci T-381/10, obsahujúceho opis skutkových okolností, ktorým sa ich pozornosť upriamila na určité dôkazy, o ktoré sa Komisia zamýšľala oprieť v rámci prijatia konečného rozhodnutia, a po zaslaní žiadostí o doplňujúce informácie od 19. júna 2009 do 8. marca 2010 viacerým spoločnostiam, vrátane žalobkýň vo veci T-379/10 a žalobkyne vo veci T-381/10, Komisia 23. júna 2010 prijala sporné rozhodnutie.

8 Komisia sa v spornom rozhodnutí domnievala, že zistené porušenie spočívalo po prvé a v zásade v koordinácii ročného zvyšovania cien a iných poplatkov týmito výrobcami kúpeľňových doplnkov a príslušenstva v rámci pravidelných stretnutí v rôznych vnútroštátnych profesijných združeniach, po druhé v určovaní alebo koordinácii zvyšovania cien pri príležitosti osobitných udalostí, ako je zvýšenie cien surovín, zavedenie eura, ako aj zavedenie mýtneho, a po tretie v prezradení a vo výmene citlivých obchodných informácií. Tieto postupy sa uskutočnili podľa opakovaného modelu, ktorý bol rovnaký vo všetkých šiestich členských štátoch, na ktoré sa vzťahovalo prešetrovanie Komisie. K určovaniu cien v odvetví kúpeľňových doplnkov a príslušenstva dochádzalo v ročných cykloch, konkrétne, výrobcovia stanovili svoje cenové sadzobníky, ktoré boli obvykle platné počas jedného roka a boli základom obchodných vzťahov s veľkoobchodníkmi.

9 Komisia tiež konštatovala, že postupy opísané vyššie boli súčasťou celkového plánu s cieľom obmedziť hospodársku súťaž medzi adresátmi sporného rozhodnutia a vyznačovali sa jediným a nepretržitým porušením, ktoré sa vzťahovalo na tri podskupiny výrobkov, konkrétne na vodovodné batérie, sprchové kúty a príslušenstvo, ako aj na keramiku (ďalej len „tri podskupiny výrobkov“), a ktoré zahŕňalo územia Belgicka, Nemecka, Francúzska, Talianska, Holandska a Rakúska. Pokiaľ ide o organizáciu kartelu, Komisia poukázala na existenciu vnútroštátnych profesijných združení týkajúcich sa všetkých troch podskupín výrobkov, ktoré nazvala „koordinačnými subjektmi“, vnútroštátnych profesijných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich minimálne v dvoch z týchto troch podskupín výrobkov, ktoré nazvala „viacvýrobkové združenia“, ako aj na existenciu špecializovaných združení pozostávajúcich z členov pôsobiacich v jednej z tých istých podskupín výrobkov. Napokon konštatovala prítomnosť hlavnej skupiny podnikov, ktorá pôsobila v rámci kartelu v rôznych členských štátoch a v rámci koordinačných subjektov a viacvýrobkových združení.

10 Žalobkyne vo veci T-379/10, konkrétne Keramag Keramische Werke, Koninklijke Sphinx, Allia, Produits Céramiques de Touraine a Pozzi Ginori, vyrábali keramiku a Koralle Sanitärprodukte vyrábala sprchové kúty. V čase vytýkaných skutkových okolností boli všetky žalobkyne vo veci T-379/10 dcérskymi spoločnosťami spoločnosti Sanitec Europe, ktorá je žalobkyňou veci T-381/10 a ktorej bolo rovnako určené sporné rozhodnutie. V tomto rozhodnutí Komisia označila názvom „Sanitec“ spoločne Sanitec Europe, Allia a jej dcérske spoločnosti, Keramag Keramische Werke a jej dcérske spoločnosti, Koninklijke Sphinx a Pozzi Ginori. Počas celého obdobia svojej účasti na porušení, ktoré sa im vytýkalo, boli dcérske spoločnosti spoločnosti Sanitec Europe členmi vnútroštátnych profesijných združení výrobcov kúpeľňových doplnkov a príslušenstva, a to Vitreous China-group v Belgicku, IndustrieForum Sanitär, predtým Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie, Arbeitskreis Baden und Duschen a Fachverband Sanitärkeramische Industrie v Nemecku, Association française des industries de céramique sanitaire (ďalej len „AFICS“) vo Francúzsku, združenia Michelangelo v Taliansku, Sanitair Fabrikanten Platform a Stichting Verwarming en Sanitair v Holandsku a Arbeitskreis Sanitärindustrie v Rakúsku.

11 Pokiaľ ide o účasť žalobkýň v prvostupňovom konaní na zistenom porušení, Komisia sa domnievala, že Sanitec Europe sa prostredníctvom svojich národných dcérskych spoločností podieľala počas obdobia porušenia, ktoré sa im vytýkalo, na kartelových stretnutiach IndustrieForum Sanitär, Arbeitskreis Sanitärindustrie, Sanitair Fabrikanten Platform a Stichting Verwarming en Sanitair, ako aj na stretnutiach združenia Michelangelo, ktoré sú organizáciami a združeniami, ktorých ostatní členovia vykonávali činnosť vo viacerých členských štátoch, na ktoré sa vzťahovalo sporné rozhodnutie, pričom žalobkyne v prvostupňovom konaní boli súčasťou ústrednej skupiny podnikov a boli si vedomé alebo

si primerane museli byť vedomé, že zistené porušenie sa na jednej strane týkalo prinajmenšom troch podskupín výrobkov a na druhej strane malo väčší geografický rozsah, keďže sa vzťahovalo na územie šiestich členských štátov.

12 Na účely stanovenia pokuty uloženej každému podniku Komisia vychádzala z usmernení k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2). Pri určení základnej výšky pokuty táto inštitúcia spresnila, že uvedené stanovenie bolo pre každý podnik založené na predajoch v členskom štáte, ktoré boli vynásobené počtom rokov jeho účasti na konštatovanom porušení v každom členskom štáte a pre dotknutú podskupinu výrobkov tak, aby sa zohľadnilo, že niektoré podniky vykonávali svoje činnosti iba v niektorých členských štátoch alebo len v jednej z troch podskupín výrobkov.

13 V súvislosti so závažnosťou porušenia Komisia stanovila koeficient závažnosti na 15 %, pričom vzala do úvahy štyri kritériá na posúdenie uvedeného porušenia, a to povahu vytýkaného konania, spoločný podiel na trhu, geografický rozsah porušenia a jeho prevedenie. Okrem toho stanovila násobiaci koeficient, ktorý sa mal uplatniť na základe dĺžky trvania porušenia, vo výške 4,33 pre Keramag Keramische Werke a Nemecko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní štyroch rokov a štyroch mesiacov, vo výške 10 pre Keramag Keramische Werke a Rakúsko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní desiatich rokov, vo výške 3 pre Keramag Keramische Werke a Belgicko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní troch rokov, vo výške 8,75 pre Koralle Sanitärprodukte, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní osem rokov a desať mesiacov, vo výške 3 pre Koninklijke Sphinx a Belgicko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní troch rokov, vo výške 0,66 pre Allia a Francúzsko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní osem mesiacov, vo výške 0,66 pre Produits Céramiques de Touraine a Francúzsko, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní osem mesiacov, a vo výške 5,33 pre Pozzi Ginori, čo zodpovedalo účasti na porušení v trvaní päť rokov a štyri mesiace. Napokon s cieľom odradiť dotknuté podniky od účasti na zosúladených postupoch tvoriacich predmet sporného rozhodnutia sa rozhodla zvýšiť základnú výšku pokuty aplikáciou dodatočnej sumy vo výške 15 %.

14 Po stanovení základnej výšky pokuty Komisia skúmala existenciu priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností, ktoré by mohli odôvodniť úpravu základnej výšky pokuty. Vo vzťahu k žalobkyniam v prvostupňovom konaní nevzala do úvahy žiadnu priťažujúcu alebo poľahčujúcu okolnosť, a po uplatnení hornej hranice vo výške 10 % z obratu vyčíslila výšku pokuty uloženej žalobkyniam v prvostupňovom konaní podľa článku 2 sporného rozhodnutia na 57 690 000 eur.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

15 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 8. septembra 2010 žalobkyne v prvostupňovom konaní podali dve žaloby o neplatnosť sporného rozhodnutia, pričom vo veci T-379/10 uviedli sedem žalobných dôvodov a vo veci T-381/10 uviedli deväť žalobných dôvodov.

16 Dňa 16. decembra 2010 Všeobecný súd rozhodol o spojení uvedených vecí na účely písomnej časti konania a 23. marca 2012 na účely ústnej časti konania a rozsudku.

17 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol väčšinu žalobných dôvodov žalobkýň v prvostupňovom konaní, pričom všetkých sedem žalobných dôvodov uvedených vo veci T-379/10 bolo v podstate totožných s prvými piatimi žalobnými dôvodmi a ôsmym a deviatym žalobným dôvodom uvedeným vo veci T-381/10, takže Všeobecný súd prevzal ich očíslovanie uvedené v tejto poslednej uvedenej veci a vyhovel prvej a tretej časti tretieho žalobného dôvodu žalobkýň v prvostupňovom konaní. Po tom, ako Všeobecný súd dospel k záveru, že jednak sa Komisia nesprávne domnievala, že Allia a Produits Céramiques de Touraine sa zúčastnili na porušení, a jednak, že Pozzi Ginori sa zúčastnila na tomto porušení od 10. marca 1996 do 14. septembra 2001 napriek tomu, že jej účasť bola z právneho hľadiska dostatočne preukázaná len v období od 14. mája 1996 do 9. marca 2001, zrušil príslušnú časť článku 1 ods. 1 bodu 6 sporného rozhodnutia.

18 Pokiaľ ide o zníženie pokút, keďže Všeobecný súd zohľadnil čiastočné vyhovenie tretiemu žalobnému dôvodu predloženému žalobkyňami v prvostupňovom konaní, zrušil článok 2 ods. 7 sporného rozhodnutia stanovujúceho žalobkyniam v prvostupňovom konaní pokutu v rozsahu, v akom prevyšuje sumu 50 580 701 eur.

Návrhy účastníkov konania

Odvolanie

19 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil bod 1 výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom bol zrušený článok 1 sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o udalosti, ku ktorým došlo v rámci AFICS, a o zodpovednosť spoločnosti Allia, Produits Céramiques de Touraine a Sanitec Europe za tieto udalosti,

— v celom rozsahu zrušil bod 2 výroku napadnutého rozsudku,

— v prípade, že Súdny dvor sám vydá konečné rozhodnutie o spore, zamietol žalobu o neplatnosť, tiež pokiaľ ide o udalosti, ku ktorým došlo v rámci AFICS, a aby obnovil pokuty uložené spoločnosti Allia, Produits Céramiques de Touraine a Sanitec, a

— uložil žalobkyniam v prvostupňovom konaní povinnosť nahradiť trovy tohto odvolacieho konania a v prípade, že Súdny dvor sám vydá konečné rozhodnutie o spore, zaviazal ich tiež na náhradu trov prvostupňového konania.

20 Žalobkyne v prvostupňovom konaní navrhujú, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie ako neprípustné alebo nedôvodné a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

Vzájomné odvolanie

21 Žalobkyne v prvostupňovom konaní navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil body 1 a 3 výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamietol druhú časť piateho žalobného dôvodu uvedeného v prvostupňovom konaní týkajúcu sa skutočnosti, že oznámenie o výhradách z 26. marca 2007 neuvádzalo správne vysvetlenie dôkazov použitých proti spoločnostiam Pozzi Ginori a Sanitec Europe, pokiaľ ide o Taliansko,

— zrušil článok 1 ods. 1 bod 6 sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom Komisia v tomto rozhodnutí uviedla, že Sanitec Europe a Pozzi Ginori sa podieľali na porušení na talianskom trhu, alebo subsidiárne ho zrušil v rozsahu, v akom Komisia v tomto ustanovení uviedla, že Sanitec Europe a Pozzi Ginori sa podieľali na takomto porušení v inom období než od 12. mája 2000 do 9. marca 2001,

— zrušil článok 2 ods. 7 písm. a) a f) sporného rozhodnutia alebo subsidiárne znížil pokuty uložené v zmysle tohto ustanovenia spoločnosti Sanitec Europe samostatne alebo spoločne a nerozdielne so spoločnosťou Pozzi Ginori,

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné rozhodnutie v súlade s rozsudkom Súdneho dvora a

— zaviazal Komisiu na znášanie jej vlastných trov konania a náhradu trov konania odvolateliek pred Súdnym dvorom, ako aj na náhradu primeranej časti trov konania, ktoré vynaložili v konaní pred Všeobecným súdom.

22 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol vzájomné odvolanie ako neprípustné a/alebo nedôvodné a

— zaviazal žalobkyne v prvostupňovom konaní na náhradu trov konania.

O hlavnom odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

23 Svojím prvým odvolacím dôvodom, ktorý sa skladá z piatich častí týkajúcich sa bodov 112 až 121 napadnutého rozsudku, Komisia tvrdí, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia a niekoľkokrát vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri skúmaní dôkazov týkajúcich sa dotknutého porušenia.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

24 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že potvrdenie dôkazov, v danom prípade vyhlásenia podaného spoločnosťou American Standard Inc. (ďalej len „Ideal Standard“) v rámci žiadosti o zhovievavosť, si vyžadovalo dôkaz podporujúci koordináciu cien na stretnutí AFICS 25. februára 2004. Podľa tejto inštitúcie je pritom cieľom požiadavky potvrdenia dôkazu preveriť dôveryhodnosť dôkazu. Všeobecný súd vyžadovaním, aby bol dôkaz overený ďalším dokumentom, a nepreverením, či aj jeden jediný dôkaz nemôže byť dôveryhodný, podľa nej vyložil požiadavku potvrdenia príliš reštriktívne a porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

25 Žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže v prvom rade Komisia vyzýva Súdny dvor na uskutočnenie preskúmania zistení Všeobecného súdu týkajúcich sa podloženia a dôveryhodnosti žiadosti o zhovievavosť spoločnosti Ideal Standard, a po druhé v konaní pred Všeobecným súdom neboli uvedené tvrdenia týkajúce sa dôveryhodnosti vyhlásenia podaného v rámci žiadosti o zhovievavosť, hoci aj v prípade nepotvrdenia ďalším dôkazom. V každom prípade tvrdia, že z judikatúry nevyplýva, že by bolo vyhlásenie podané v rámci žiadosti o zhovievavosť dôveryhodné až tak, že nijaký z jeho prvkov sa nemusí potvrdiť.

– Posúdenie Súdnym dvorom

26 Je potrebné pripomenúť, že posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa dôkaznej sily dokumentov v spise nemožno namietať pred Súdnym dvorom, ibaže by došlo k porušeniu pravidiel v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov alebo skresleniu týchto dôkazov (rozsudok z 19. decembra 2013, Siemens/Komisia, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:866, bod 129 a citovaná judikatúra).

27 Naproti tomu otázka, či Všeobecný súd dodržal pravidlá v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov v rámci preskúmania dôkazov uvedených Komisiou na potvrdenie existencie porušenia právnych noriem Únie v oblasti hospodárskej súťaže, predstavuje právnu otázku, ktorú možno predložiť v rámci odvolania (rozsudok z 19. decembra 2013, Siemens/Komisia, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:866, bod 130 a citovaná judikatúra).

28 Ako Všeobecný súd pripomenul v bode 105 napadnutého rozsudku, vyhlásenie podniku obvineného z toho, že sa zúčastnil na karteli, ktorého správnosť spochybňuje niekoľko ďalších dotknutých podnikov, však nemožno považovať za postačujúci dôkaz o existencii porušenia, ktorého sa tieto podniky dopustili, ak nie je podporené inými dôkazmi, aj keď požadovaný stupeň potvrdenia môže byť nižší vzhľadom na vierohodnosť predmetných vyhlásení (pozri tiež rozsudok z 19. decembra 2013, Siemens/Komisia, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:866, bod 135).

29 V bodoch 117 a 118 napadnutého rozsudku Všeobecný súd iba uplatnil toto pravidlo vychádzajúce z judikatúry, keď po konštatovaní, že vyhlásenia spoločnosti Ideal Standard predložené v rámci žiadosti o zhovievavosť boli spochybnené, uviedol, že v dôsledku toho tieto vyhlásenia nemôžu samy osebe predstavovať dostatočný dôkaz o protisúťažnej povahe diskusií, ktoré sa uskutočnili na stretnutí AFICS 25. februára 2004.

30 Tvrdenia Komisie týkajúce sa príliš reštriktívneho výkladu požiadavky potvrdzovania sa dôkazov sú preto nepodložené.

31 Pokiaľ ide o tvrdenia Komisie, ktorých cieľom je spochybnenie výsledku, ku ktorému dospel Všeobecný súd pri skúmaní dôkazu, konkrétne dôveryhodnosti a dôkaznej sily, ktoré Všeobecný súd priznal vyhláseniam spoločnosti Ideal Standard podaným v rámci jej žiadosti o zhovievavosť, tieto tvrdenia sú v zmysle judikatúry uvedenej v bode 26 tohto rozsudku neprípustné v štádiu odvolania, keďže Komisia nenamietala ani nepreukázala zjavné skreslenie skutkového stavu alebo dôkazov.

32 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť ako čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

33 Druhou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd po tom, čo nesprávne konštatoval, že vyhlásenie spoločnosti Ideal Standard by malo byť podporené ďalším dôkazom, neoprávnene nepreskúmal dôkaznú hodnotu vyhlásenia spoločnosti Roca priloženého k jej žiadosti o zhovievavosť, pričom odkázal na časť sporného rozhodnutia obsahujúcu zhrnutie odpovede spoločnosti Roca SARL (ďalej len „Roca“) na oznámenie o výhradách z 26. marca 2007. Na jednej strane pritom táto odpoveď údajne ani nebola súčasťou spisu a na druhej strane Všeobecný súd údajne dospel k diametrálne opačnému záveru vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 16. septembra 2013, Roca/Komisia, (T-412/10, neuverejnený, EU:T:2013:444), v ktorom bola táto odpoveď súčasťou spisu. Okrem toho v súbežných veciach vedúcich k rozsudkom zo 16. septembra 2013, Villeroy & Boch Austria a i./Komisia (T-373/10, T-374/10, T-382/10 a T-402/10, neuverejnený, EU:T:2013:455), ako aj Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), Všeobecný súd údajne správne rozhodol, že vyhlásenie na základe zhovievavosti môže byť potvrdené iným vyhlásením a údajne dospel k záveru, že vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca sa potvrdzovali, prinajmenšom pokiaľ ide o výrobky základného radu.

34 V dôsledku toho je v prvom rade napadnutý rozsudok podľa nich nedostatočne odôvodnený, keďže Všeobecný súd nepreskúmal dôkaznú hodnotu vyhlásenia spoločnosti Roca podaného v rámci zhovievavosti, pričom nahradil takéto preskúmanie tým, že bez súvislostí uviedol odpoveď spoločnosti

Roca na oznámenie o výhradách z 26. marca 2007, ako je zhrnuté v spornom rozhodnutí. V druhom rade Všeobecný súd údajne zrušil časť sporného rozhodnutia na základe dokumentu, ktorý sa nenachádza v spise. V treťom rade výklad odpovede spoločnosti Roca údajne predstavuje skreslenie dôkazu, ako to preukazuje výklad tohto dôkazu vo všetkých troch uvedených súbežných konaniach. Vo štvrtom rade tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 120 napadnutého rozsudku, podľa ktorého vyhlásenie na základe zhovievavosti nemôže potvrdiť iné také vyhlásenie, údajne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

35 Žalobkyne v prvostupňovom konaní namietajú, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná a v každom prípade nedôvodná. Hoci sa totiž vyhlásenia spoločnosti Roca podané v rámci konania o zhovievavosti nenachádzajú v spise Všeobecného súdu, tomuto súdu podľa nich nemožno vytýkať, že vychádzal jedine z relevantných odôvodnení sporného rozhodnutia. Čo sa týka odpovede spoločnosti Roca na oznámenie o výhradách z 26. marca 2007, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď vychádzal z relevantných pasáží sporného rozhodnutia uvádzaných žalobkyňami v prvostupňovom konaní. Napokon tvrdia, že nedošlo k skresleniu dôkazov, pretože išlo o odlišné skutočnosti prejednávané odlišným spôsobom v odlišných veciach.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

36 Najprv je potrebné konštatovať, že v prejednávanej veci Komisia uvádza po prvé nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, po druhé nemožnosť Všeobecného súdu čiastočne zrušiť sporné rozhodnutie na základe dokumentu, ktorý sa nenachádza v spise, po tretie skreslenie dôkazov a po štvrté pochybenie pri uplatnení pravidiel dokazovania. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne v prvostupňovom konaní, Komisia sa neobmedzila na spochybnenie posúdenia skutkového stavu Všeobecným súdom alebo na zopakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené v konaní pred ním. V dôsledku toho je druhá časť prvého odvolacieho dôvodu prípustná.

37 Pokiaľ ide o jej dôvodnosť, najskôr je potrebné konštatovať, že ako už bolo uvedené v bode 26 tohto rozsudku, jedine Všeobecný súd je oprávnený konštatovať a posúdiť relevantné skutočnosti a posúdiť dôkazné prostriedky s výnimkou prípadu skreslenia týchto skutočností a dôkazných prostriedkov.

38 Následne z ustálenej judikatúry vyplýva, že súdu Únie prislúcha rozhodnúť o potrebe predložiť dokument podľa okolností sporu a v súlade s ustanoveniami rokovacieho poriadku uplatniteľnými na dokazovanie. Pokiaľ ide o Všeobecný súd, z článku 49 a článku 65 písm. b) jeho rokovacieho poriadku v znení uplatňujúcom sa v čase vydania napadnutého rozsudku vyplýva, že výzva na predloženie akýchkoľvek dokumentov týkajúcich sa prejednávanej veci patrí k dôkazným prostriedkom, ktoré môže Všeobecný súd nariadiť v každom štádiu konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. októbra 2003, Salzgitter/Komisia, C-182/99 P, EU:C:2003:526, bod 41 a citovanú judikatúru; Aristrain/Komisia, C-196/99 P, EU:C:2003:529, bod 67 a citovanú judikatúru; Ensidesa/Komisia, C-198/99 P, EU:C:2003:530, bod 28 a citovanú judikatúru, ako aj Corus UK/Komisia, C-199/99 P, EU:C:2003:531, bod 67 a citovanú judikatúru).

39 Napokon z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hoci by Všeobecný súd nemal byť povinný výslovne odôvodniť svoje posúdenie hodnoty každého z dôkazov, ktoré mu boli predložené, najmä pokiaľ usúdi, že sú bezpredmetné alebo irelevantné pre rozhodnutie sporu, platí to s výhradou, že dodrží všeobecné zásady a procesné pravidlá v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov a neskreslí dôkazy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2000, Dorsch Consult/Rada a Komisia, C-237/98 P, EU:C:2000:321, bod 51).

40 V tejto súvislosti z bodu 120 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd s cieľom preskúmať dôkaznú hodnotu vyhlásení podaných spoločnosťou Roca na základe jej žiadosti o zhovievavosť vychádzal výlučne z odôvodnenia 586 sporného rozhodnutia, ktoré je zhrnutím odpovede spoločnosti

Roca na oznámenie o výhradách z 26. marca 2007. Vyvodil z toho, že pri neexistencii podporných dôkazov Komisia nemohla vychádzať z uvedených vyhlásení, aby preukázala, že na stretnutí AFICS 25. februára 2004 došlo ku koordinácii najnižších cien.

41 Všeobecný súd pritom nemohol odmietnuť akúkoľvek dôkaznú hodnotu vyhlásení spoločnosti Roca podaných na základe žiadosti o zhovievavosť výlučne na základe uvedeného odôvodnenia 586, ktoré je zhrnutím iného dokumentu, bez preskúmania odôvodnenia 556 sporného rozhodnutia, ktoré sa týka týchto vyhlásení, alebo bez preskúmania ich obsahu.

42 Všeobecný súd tým porušil povinnosť odôvodnenia, ako aj pravidlá uplatňujúce sa v oblasti vykonávania dôkazov.

43 Okrem toho je potrebné konštatovať, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 120 napadnutého rozsudku uviedol, že vyhlásenie na základe zhovievavosti nemôže potvrdiť iné také vyhlásenie, nie je bezpredmetné.

44 Koncept potvrdenia totiž znamená, že jeden dôkaz môže byť posilnený iným dôkazom. V právnom poriadku Únie však neexistuje pravidlo, ktoré by bránilo tomu, aby bol podporný dôkaz rovnakej povahy ako podporovaný dôkaz, teda aby bolo vyhlásenie na základe žiadosti o zhovievavosť podporené iným takým vyhlásením.

45 Všeobecný súd preto vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 120 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia bola povinná zadovážiť ďalšie dôkazy z dôvodu skutočnosti, že vyhlásenie na základe zhovievavosti nemôže potvrdiť iné také vyhlásenie.

46 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že táto časť je dôvodná, pričom nie je potrebné rozhodnúť o ostatných tvrdeniach uvedených Komisiou na podporu druhej časti prvého odvolacieho dôvodu.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

47 Svojou treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd v rozpore s ustálenou judikatúrou priznal požiadavke potvrdzovania sa dôkazov príliš reštriktívny výklad, pokiaľ ide o tabuľku týkajúcu sa stretnutia AFICS 25. februára 2004. Podľa tejto inštitúcie Všeobecný súd tým, že v bode 119 napadnutého rozsudku vyžadoval, aby táto tabuľka preukazovala existenciu dotknutého porušenia bez zohľadnenia ďalších dôkazov a doplňujúcich vysvetlení, najmä tých, ktoré sa nachádzajú v žiadosti o zhovievavosť spoločnosti Ideal Standard, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Okrem toho údajne porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keď nepreskúmal dôkaznú hodnotu vysvetlení podaných v tejto žiadosti. Dodáva, že táto časť je posilnená skutočnosťou, že posúdenie rovnakého dôkazu v rozsudku zo 16. septembra 2013, Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), viedlo k odlišnému záveru, a to potvrdeniu dôkaznej povahy uvedenej tabuľky.

48 Podľa žalobkýň v prvostupňovom konaní je uvedená časť neprípustná, lebo Komisia žiada Súdny dvor, aby opätovne preskúmal posúdenie skutkového stavu a prípustnosti dôkazov, ktoré už uskutočnil Všeobecný súd. V každom prípade tieto žalobkyne sa domnievajú, že Všeobecný súd správnym spôsobom preskúmal tabuľku týkajúcu sa stretnutia AFICS 25. februára 2004. Súhlasia so stanoviskom Všeobecného súdu, podľa ktorého Komisia neuviedla nijaké vysvetlenie, ktoré by mohlo podložiť záver, že cieľom tohto stretnutia boli protisúťažné rokovania.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

49 Ako bolo uvedené v bode 27 tohto rozsudku, otázka, či Všeobecný súd dodržal pravidlá v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov v rámci preskúmania dôkazov uvedených Komisiou na podloženie existencie porušenia právnych noriem Únie v oblasti hospodárskej súťaže, predstavuje právnu otázku, ktorú možno predložiť v rámci odvolania. Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne v prvostupňovom konaní, je tretia časť prvého odvolacieho dôvodu prípustná.

50 Pokiaľ ide o dôvodnosť, je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že je nesporné, že zákaz zúčastňovať sa na protisúťažných postupoch alebo dohodách, ako aj sankcie, ktoré môžu byť porušiteľom uložené, sú všeobecne známe, je bežné, že činnosti, ktoré sú obsahom týchto postupov a dohôd, sa uskutočňujú ilegálne, že stretnutia sa uskutočňujú tajne, najčastejšie v treťom štáte, a že súvisiaca dokumentácia je obmedzená na minimum. Aj keď Komisia objaví písomnosti jasne potvrdzujúce protiprávny kontakt medzi hospodárskymi subjektmi, tieto písomnosti obyčajne budú len zlomkovité a nesúrodé do takej miery, že je často nevyhnutné vyvodiť niektoré detaily prostredníctvom dedukcie (pozri rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 55 a 56).

51 Okrem toho existencia protisúťažného postupu alebo dohody sa vo väčšine prípadov musí vyvodiť z určitého množstva zhôd okolností a nepriamych dôkazov, ktoré posudzované ako celok môžu v prípade neexistencie iného koherentného vysvetlenia predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (pozri rozsudok zo 17. septembra 2015, Total Marketing Services/Komisia, C-634/13 P, EU:C:2015:614, bod 26 a citovanú judikatúru).

52 Navyše je potrebné pripomenúť, že na preukázanie existencie porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ je nevyhnutné, aby Komisia predložila vierohodné, presné a zhodujúce sa dôkazy. Každý dôkaz, ktorý predložila, však nemusí nevyhnutne zodpovedať týmto kritériám vo vzťahu ku každému prvku porušenia. Postačuje, ak súbor indícií, o ktoré sa táto inštitúcia opiera, posudzovaný celkovo zodpovedá tejto požiadavke (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, EU:C:2010:389, bod 47).

53 V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 119 napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na to, že tabuľka poskytnutá spoločnosťou Ideal Standard v prílohe jej žiadosti o zhovievavosť nie je datovaná, neobsahuje nič, čo by ju spájalo so stretnutím AFICS 25. februára 2004, a neuvádza mená konkurentov alebo najvyššie a najnižšie ceny, ktoré mali títo konkurenti uplatňovať, nemôže potvrdzovať určovanie cien v rámci tohto stretnutia.

54 Je však potrebné konštatovať, že Všeobecný súd tým uplatnil na túto tabuľku také požiadavky, že ak by sa naplnili, jedine táto tabuľka by sama osebe predstavovala dostatočný dôkaz na preukázanie určenia cien.

55 Komisia však túto tabuľku uviedla iba ako potvrdzujúci dôkaz. Všeobecný súd tak vyžadovaním, aby takýto dôkaz obsahoval prvky dostačujúce na preukázanie určenia cien na stretnutí AFICS 25. februára 2004, opomenul preskúmať, či sa dôkazy posudzované ako celok môžu vzájomne potvrdzovať, a konal v rozpore s judikatúrou uvedenou v bodoch 50 až 52 tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2007, Salzgitter Mannesmann/Komisia, C-411/04 P, EU:C:2007:54, body 44 až 48).

56 V dôsledku toho je potrebné usudzovať, že tretia časť prvého odvolacieho dôvodu je dôvodná, pričom nie je potrebné rozhodnúť o ostatných tvrdeniach uvedených Komisiou na jej podporu.

O štvrtej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

57 Štvrtou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže nepreskúmal niektoré z dôkazov uvedených v spornom rozhodnutí, ktoré potvrdzovali vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca, najmä mesačné tabuľky obsahujúce dôverné údaje o predajoch uvedené v odôvodneniach 572 až 574 sporného rozhodnutia, ktoré sa nachádzajú v spise Všeobecného súdu, ako aj vyhlásenie pána Laligného. Podľa Komisie mali tieto dôkazy prinajmenšom potvrdzovaciu povahu, lebo preukazovali, že v priebehu roka 2004 sa uskutočňovali protisúťažné kontakty, čím posilňovali dôveryhodnosť vyhlásení spoločností Ideal Standard a Roca.

58 Žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že štvrtá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná, lebo Komisia touto časťou spochybňuje skutkové posúdenie Všeobecného súdu. Okrem toho zdôrazňujú, že vyhlásenie pána Laligného uviedli v konaní pred Všeobecným súdom jedine na preukázanie nesúrodosti medzi žiadosťou spoločnosti Ideal Standard o zhovievavosť a týmto vyhlásením a že toto vyhlásenie je v každom prípade irelevantné pre rozhodnutie sporu.

– Posúdenie Súdnym dvorom

59 Najprv je potrebné vzhľadom na dôvody uvedené v bode 49 tohto rozsudku zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú vzniesli žalobkyne v prvostupňovom konaní.

60 Pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti štvrtej časti prvého odvolacieho dôvodu, je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry uvedenej v bode 39 tohto rozsudku by Všeobecný súd s výhradou, že dodrží všeobecné zásady a procesné pravidlá v oblasti dôkazného bremena a vykonávania dôkazov a neskreslí dôkazy, nemal byť povinný výslovne odôvodniť svoje posúdenie hodnoty každého z dôkazov, ktoré mu boli predložené, najmä pokiaľ usúdi, že sú bezpredmetné alebo irelevantné pre rozhodnutie sporu.

61 Okrem toho dôkazný charakter alebo chýbajúci dôkazný charakter procesných písomností patrí do právomoci Všeobecného súdu nezávisle posúdiť skutkový stav, pričom toto posúdenie nepodlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania, okrem prípadov skreslenia dôkazov predložených Všeobecnému súdu, alebo keď zo spisového materiálu vyplýva vecná nepresnosť konštatovaní Všeobecného súdu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 58 a citovanú judikatúru).

62 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 110 až 121 napadnutého rozsudku preskúmal, či Komisia preukázala, že Allia a Produits Céramiques de Touraine sa podieľali na diskusiách týkajúcich sa koordinácie najnižších cien výrobkov základnej rady na stretnutí AFICS 25. februára 2004.

63 V bode 90 svojho vyjadrenia k žalobe v prvostupňovom konaní však Komisia zdôraznila, že vyhlásenie pána Laligného sa týkalo správania v rámci iného profesijného združenia než AFICS. Komisia v rámci tohto odvolacieho konania netvrdí, že v konaní pred Všeobecným súdom uvádzala, že tento dôkaz sa mal zohľadniť ako dôkaz umožňujúci potvrdiť vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca v súvislosti so stretnutím AFICS 25. februára 2004. Za týchto okolností by sa nemalo Všeobecnému súdu vytýkať, že neanalyzoval uvedený dôkaz pri svojom preskúmaní diskusií, ktoré sa uskutočnili počas tohto posledného uvedeného stretnutia.

64 Naproti tomu Všeobecný súd pochybil, keď v bodoch 117 až 120 napadnutého rozsudku uviedol, že nijaký dôkaz nepodporuje vyhlásenia spoločností Ideal Standard a Roca, v dôsledku čoho tieto vyhlásenia nepredstavujú dostatočný dôkaz o protisúťažnej povahe uvedených diskusií, nepreskúmal, či

tabuľky uvedené v odôvodneniach 572 až 574 sporného rozhodnutia a nachádzajúce sa v spise umožňujú, ako to Komisia výslovne uviedla v bodoch 97 a 99 svojho vyjadrenia k žalobe, podporiť uvedené vyhlásenia.

65 V dôsledku toho je štvrtá časť prvého odvolacieho dôvodu opodstatnená v rozsahu, v akom vytýka Všeobecnému súdu, že nepreskúmal dôkaznú hodnotu uvedených tabuliek.

O piatej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

66 Piatou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd tým, že opomenul preskúmať viacero dôkazov a pokiaľ ide o dôkazy, ktoré preskúmal, uplatnil príliš striktné požiadavky dokazovania, neuskutočnil ich celkové posúdenie, ako je povinný to urobiť v zmysle ustálenej judikatúry.

67 Podľa žalobkýň v prvostupňovom konaní je na jednej strane piata časť prvého odvolacieho dôvodu neprípustná, lebo Komisia touto časťou spochybňuje skutkové posúdenie Všeobecného súdu. Na druhej strane podľa nich nepreskúmanie určitých dôkazov a najmä tých, ktoré sú irelevantné, neznamená, že Všeobecný súd nevykonal celkové preskúmanie.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

68 Na jednej strane je potrebné vzhľadom na dôvody uvedené v bode 49 tohto rozsudku zamietnuť námietku neprípustnosti, ktorú vzniesli žalobkyne v prvostupňovom konaní.

69 Na druhej strane vzhľadom na body 43 až 45, 49 až 56, 64 a 65 tohto rozsudku, z ktorých vyplýva, že Všeobecný súd porušil pravidlá v oblasti dokazovania, nepreskúmal dôkaznú hodnotu niektorých dokumentov v spise a nepreveril, či dôkazy posudzované ako celok sa navzájom mohli potvrdzovať, je potrebné usudzovať, že piata časť prvého odvolacieho dôvodu je dôvodná.

70 Zo všetkých uvedených úvah vyplýva, že prvému odvolaciemu dôvodu sa musí čiastočne vyhovieť.

O druhom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

71 Svojím druhým odvolacím dôvodom Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že ním prijaté závery a vypracované odôvodnenie napadnutého rozsudku sú v rozpore so závermi a odôvodnením rozsudkov zo 16. septembra 2013, Roca/Komisia (T-412/10, neuverejnený, EU:T:2013:444, body 198 a 239), Villeroy & Boch Austria a i./Komisia (T-373/10, T-374/10, T-382/10 a T-402/10, neuverejnený, EU:T:2013:455, body 289 a 290), ako aj Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477, bod 324).

72 Hoci by sa podľa Komisie v súlade s judikatúrou Súdneho dvora povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky v zásade nemala chápať až tak, že mu ukladá, aby odôvodnil riešenie prijaté v určitej veci vo vzťahu k inej veci, ktorá mu bola predložená, aj keď sa týka rovnakého rozhodnutia, domnieva sa, že okolnosti prejednávanej veci výnimočne opodstatňujú zrušenie napadnutého rozsudku. Komisia totiž tvrdí, že všetky štyri príbuzné veci sa týkajú rovnakého rozhodnutia, rovnakých odôvodnení tohto rozhodnutia a rovnakých dôkazov. Podľa tejto inštitúcie bolo možné spojiť uvedené veci na účely rozsudku Všeobecného súdu. Za týchto okolností podľa Komisie

vzhľadom na chýbajúce dôvody postupovať takýmto spôsobom Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď čiastočne zrušil sporné rozhodnutie, iba pokiaľ ide o jednu zo žalobkýň v prvostupňovom konaní.

73 Žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že druhý odvolací dôvod Komisie je príliš všeobecný a nepresný na to, aby bol prípustný. V každom prípade podľa nich napadnutý rozsudok nie je inkoherentný. Okrem toho ak by sa prijali tvrdenia Komisie, viedlo by to údajne k ich odsúdeniu na základe neprípustných dôkazov a dôkazov, ktoré neboli súčasťou súboru prejednaných dôkazov, čo by bolo v rozpore s právom na obhajobu a predovšetkým s právom na spravodlivé súdne konanie.

– Posúdenie Súdnym dvorom

74 Vzhľadom na konštatovania uvedené v bodoch 41 a 42 tohto rozsudku, z ktorých v podstate vyplýva, že Všeobecný súd nemohol úplne poprieť dôkaznú hodnotu vyhlásení podaných spoločnosťou Roca v rámci jej žiadosti o zhovievavosť výlučne na základe odôvodnenia 586 sporného rozhodnutia, nie je potrebné rozhodnúť o druhom odvolacom dôvode založenom v podstate na rozpore odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k rozsudkom zo 16. septembra 2013, Roca/Komisia (T-412/10, neuverejnený, EU:T:2013:444), Villeroy & Boch Austria a i./Komisia (T-373/10, T-374/10, T-382/10 a T-402/10, neuverejnený, EU:T:2013:455), ako aj Duravit a i./Komisia (T-364/10, neuverejnený, EU:T:2013:477), v rozsahu, v akom Všeobecný súd v napadnutom rozsudku neuviedol, že tieto vyhlásenia umožňovali potvrdiť vyhlásenia spoločnosti Ideal Standard, a teda preukázať účasť spoločností Allia a Produits Céramiques de Touraine na diskusiách o cenách na stretnutí AFICS 25. februára 2004.

75 Keďže druhej až piatej časti prvého odvolacieho dôvodu sa úplne alebo čiastočne vyhovelo, je potrebné zrušiť body 1 a 2 výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom po prvé Všeobecný súd čiastočne zrušil sporné rozhodnutie na základe neúplného preskúmania tohto rozhodnutia a dôkazov, po druhé vyvodil záver, že potvrdzujúci dôkaz nemôže potvrdiť určenie cien na stretnutí AFICS 25. februára 2004, po tretie Všeobecný súd nepreskúmal dôkaznú hodnotu niektorých dôkazov uvedených v spornom rozhodnutí a nachádzajúcich sa v spise a po štvrté opomenul preveriť, či sa dôkazy posudzované celkovo mohli navzájom potvrdzovať. Vo zvyšnej časti sa odvolanie zamieta.

O vzájomnom odvolaní

76 Na podporu svojho vzájomného odvolania žalobkyne v prvostupňovom konaní uvádzajú dva odvolacie dôvody smerujúce proti bodom 284 až 291 napadnutého rozsudku.

O prvom odvolacom dôvode

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

77 Žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď nesprávne uplatnil právny režim prípustnosti žalobných dôvodov a tvrdení. Podľa názoru žalobkýň v prvostupňovom konaní sa uvedený súd predovšetkým nesprávne domnieval, že tvrdenie týkajúce sa nedostatočnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 je neprípustné.

78 V tejto súvislosti tvrdia, že neprípustnosť žalobného dôvodu je v judikatúre konštatovaná veľmi zriedkavo a že takýto záver by sa mal vyvodiť len vtedy, ak nie je uvedená nijaká argumentácia na podporu dotknutého žalobného dôvodu. Údajne pritom toto tvrdenie odôvodnili dostatočne na to, aby naň mohla Komisia odpovedať, a čo je dôležitejšie, začať o tejto záležitosti diskusiu na pojednávaní, pričom netvrdila, že bol príliš vágny alebo nepresný.

79 Okrem toho žalobkyne v prvostupňovom konaní subsidiárne tvrdia, že Všeobecný súd opomenul odôvodniť svoje rozhodnutie nepreskúmať toto tvrdenie, pričom konštatoval, že bolo formulované abstraktne a chýbala mu presnosť vyžadovaná na to, aby bolo prípustné.

80 Komisia tvrdí, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu vychádza z neúplného výkladu napadnutého rozsudku, ako aj nesprávneho poňatia rozsahu vyhlásenia neprípustnosti Všeobecným súdom.

81 V tejto súvislosti táto inštitúcia tvrdí, že toto vyhlásenie sa týka výlučne bodu 158 žaloby žalobkýň v prvostupňovom konaní, ktorý obsahoval všeobecné tvrdenia o predložení tvrdení voči žalobkyniam v prvostupňovom konaní v oznámení o výhradách z 26. marca 2007, pričom Všeobecný súd preskúmal z vecnej stránky tvrdenia uvedené voči spoločnosti Pozzi Ginori vzhľadom na jej účasť na stretnutiach združenia Michelangelo v Taliansku v bodoch 288 až 290 napadnutého rozsudku. Aj keby sa neprípustnosť vzťahovala na časť žalobného dôvodu týkajúcu sa Talianska, vzhľadom na to, že Všeobecný súd preskúmal z vecnej stránky žalobný dôvod týkajúci sa dotknutého porušenia v tomto členskom štáte, takáto neprípustnosť by v každom prípade zostala bez následkov. Z toho podľa Komisie vyplýva, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tejto súvislosti dostatočné.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

82 Je potrebné uviesť, že Všeobecný súd v bode 286 napadnutého rozsudku pripomenul judikatúru, podľa ktorej dôvody formulované abstraktne nezodpovedajú požiadavkám Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu týkajúcim sa prípustnosti.

83 V tejto súvislosti v bode 287 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní týkajúce sa toho, že Komisia údajne porušila svoju povinnosť z právneho hľadiska dostatočne uviesť výhrady vyslovené voči týmto žalobkyniam v oznámení o výhradách z 26. marca 2007, bolo neprípustné vzhľadom na skutočnosť, že bolo formulované abstraktne a chýbala mu presnosť.

84 V bodoch 288 až 290 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd pristúpil k overeniu dôvodnosti tvrdenia, že Komisia údajne porušila svoju povinnosť z právneho hľadiska dostatočne uviesť výhrady vyslovené v oznámení o výhradách z 26. marca 2007 voči spoločnosti Pozzi Ginori vzhľadom na jej účasť na stretnutiach viacvýrobkového združenia Michelangelo.

85 Pritom je potrebné uviesť, že žalobkyne v prvostupňovom konaní sa na podporu svojho tvrdenia o nesprávnom uplatnení právneho režimu prípustnosti dôvodov v zásade snažia preukázať dostatočnú presnosť svojho tvrdenia predloženého v konaní pred Všeobecným súdom, ktoré sa týkalo nedostatočnosti opisu porušenia, ku ktorému došlo v Taliansku. Ako však bolo uvedené v predchádzajúcom bode, Všeobecný súd preskúmal dôvodnosť tohto tvrdenia.

86 Zo všetkých uvedených úvah vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť ako neúčinná.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Argumentácia účastníkov konania

87 V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu sa žalobkyne v prvostupňovom konaní domnievajú, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, alebo subsidiárne, že skreslil skutkové okolnosti, keď dospel k záveru o dostatočnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007.

88 Tvrdia, že Všeobecný súd uplatnil nesprávne právne kritérium na posúdenie dostatočnosti informácií, ktoré musia byť uvedené v oznámení o výhradách na to, aby sa zaručilo právo na obhajobu. Konkrétne Všeobecný súd údajne nesprávne usúdil, že stačilo uviesť, že „protisúťažné správanie“ sa uskutočnilo na stretnutiach vymenovaných v oznámení o výhradách z 26. marca 2007, bez spresnenia povahy takéhoto správania a uvedenia akejkoľvek inej podrobnosti. Ak by sa pritom Všeobecný súd riadil judikatúrou Súdneho dvora, konkrétne rozsudkom z 9. júla 2009, Archer Daniels Midland/Komisia (C-511/06 P, EU:C:2009:433), podľa nich by zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka porušenia v odvetví keramiky v Taliansku, keďže oznámenie o výhradách z 26. marca 2007 nepreukazuje podrobnosti o tejto časti porušenia z právneho hľadiska dostatočne na to, aby sa zaručilo právo na obhajobu žalobkýň v prvostupňovom konaní. Podľa nich je v napadnutom rozsudku uplatnené kritérium týkajúce sa minimálneho prijateľného obsahu oznámenia o výhradách, ktoré nespĺňa požiadavky týkajúce sa zrozumiteľného oznámenia obvinení v súlade s článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“).

89 Subsidiárne žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že záver Všeobecného súdu o dostatočnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 uvedený v bode 289 napadnutého rozsudku v každom prípade predstavuje zjavné skreslenie obsahu spisu. Takýto záver je podľa nich okrem iného v rozpore so záverom, ku ktorému Všeobecný súd dospel v rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), pokiaľ ide o dostatočnosť rovnakej pasáže tohto oznámenia o výhradách.

90 Komisia namieta neprípustnosť druhej časti prvého odvolacieho dôvodu vzhľadom na skutočnosť, že predstavuje nový dôvod, ktorý nebol uvedený v prvostupňovom konaní. Podľa tejto inštitúcie žalobkyne v prvostupňovom konaní pred Všeobecným súdom predovšetkým uviedli, že oznámenie o výhradách z 26. marca 2007 neobsahovalo nijakú skutočnosť v súvislosti so združením Michelangelo. V štádiu odvolania však údajne tvrdia, že informácie poskytnuté Komisiou v súvislosti s „povahou“ protisúťažného konania nie sú uvedené v tomto oznámení o výhradách, čo údajne predstavuje nový dôvod.

91 Táto inštitúcia tvrdí, že táto časť je v každom prípade nepodložená. Podľa nej rozhodnutie vydané na záver konania o porušení článku 101 ods. 1 ZFEÚ nemusí byť presnou kópiu oznámenia o výhradách doručeného v rámci tohto konania a povinnosť dodržať právo na obhajobu je splnená, pokiaľ toto rozhodnutie neobviňuje dotknuté osoby za iné porušenia, než sú porušenia uvedené v zhrnutí výhrad, a obsahuje iba skutočnosti, ku ktorým mali dotknuté osoby možnosť vyjadriť sa.

92 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní, že Všeobecný súd neuplatnil právne kritérium rozvinuté v rozsudku z 9. júla 2009, Archer Daniels Midland/Komisia (C-511/06 P, EU:C:2009:433), aby posúdil ich možnosť účinne sa obhajovať, Komisia tvrdí, že takéto tvrdenie nemôže uspieť. Podľa tejto inštitúcie uvedený rozsudok nemožno uplatniť v prejednávanej veci, lebo žalobkyne v prvostupňovom konaní nespochybňujú, že si boli vedomé svojej prítomnosti na stretnutiach, dátumov dotknutých stretnutí a dôkazov, ale jedine tvrdia, že nepoznali „povahu protisúťažných konaní“, čo je vágnym pojmom, ktorý nepreukazuje, v čom je oznámenie o výhradách z 26. marca 2007 údajne nedostatočné. Táto inštitúcia poznamenáva, že protisúťažné konania boli opísané v bodoch 256 a 393 až 400 tohto

oznámenia a že žalobkyne v prvostupňovom konaní svojou odpoveďou na uvedené oznámenie preukázali, že pochopili „povahu“ protisúťažných konaní, a teda údajná nedostatočnosť oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 nemala ani najmenší vplyv na konanie.

93 V rozsahu, v akom tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní týkajúce sa porušenia článku 6 EDĽP vychádza z predpokladu, že oznámenie o výhradách z 26. marca 2007 nie je dostatočné, Komisia tvrdí, že neexistuje podstatný rozpor medzi týmto oznámením o výhradách a sporným rozhodnutím, ktorý by mohol znamenať porušenie tohto článku.

– Posúdenie Súdnym dvorom

94 Je potrebné uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 288 až 291 napadnutého rozsudku preskúmal, či dôkazy uvedené v oznámení o výhradách z 26. marca 2007 v súvislosti s účasťou spoločnosti Pozzi Ginori na stretnutiach združenia Michelangelo umožnili žalobkyniam v prvostupňovom konaní uplatniť ich právo na obhajobu, keďže tieto žalobkyne pred Všeobecným súdom uviedli, že toto oznámenie o výhradách neobsahovalo nijakú podrobnosť o údajnom protisúťažnom správaní na stretnutiach združenia Michelangelo.

95 Konkrétnejšie Všeobecný súd najskôr v bode 288 napadnutého rozsudku uviedol, že tabuľka týkajúca sa stretnutí viacvýrobkového združenia Michelangelo nachádzajúca sa v bode 277 oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 preukazuje účasť spoločnosti Pozzi Ginori na stretnutiach uvedeného združenia, počas ktorých došlo k protisúťažnému správaniu, a že písomné dôkazy o takomto správaní sú uvedené v poznámkach pod čiarou vložených do tejto tabuľky. Následne v bode 289 napadnutého rozsudku uviedol, že hoci boli vysvetlenia poskytnuté Komisiou v súvislosti s účasťou spoločnosti Pozzi Ginori na stretnutiach viacvýrobkového združenia Michelangelo stručné, umožnili žalobkyniam v prvostupňovom konaní presne sa oboznámiť so správaním vytýkaným spoločnosti Pozzi Ginori. Všeobecný súd napokon rovnako v bode 289 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia v bode 277 oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 uviedla povahu vytýkaných konaní, ich frekvenciu, presný dátum, kedy k nim došlo, a dôkazy, ktoré mala k dispozícii. V bode 290 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že okolnosti uvedené v tomto oznámení o výhradách postačovali na to, aby mohli žalobkyne v prvostupňovom konaní uplatniť svoje právo na obhajobu.

96 Je potrebné konštatovať, že žalobkyne v prvostupňovom konaní sa obmedzujú na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené pred Všeobecným súdom a ktorých cieľom v skutočnosti je, aby Súdny dvor uskutočnil nové posúdenie povahy oznámenia o výhradách z 26. marca 2007. Takéto tvrdenie sa však musí odmietnuť ako neprípustné v štádiu odvolania (pozri analogicky rozsudok z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 50, ako aj citovanú judikatúru).

97 Pokiaľ ide o prípustnosť tvrdenia založeného na porušení článku 6 EDĽP, je potrebné uviesť, že vychádza z predpokladu, že tvrdenie o nedostatočnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 je prípustné.

98 Pritom vzhľadom na to, že na jednej strane z bodu 96 tohto rozsudku vyplýva, že uvedené tvrdenie je neprípustné a na druhej strane žalobkyne v prvostupňovom konaní neuvádzajú, v čom Všeobecný súd údajne porušil článok 6 EDĽP, ale obmedzujú sa na všeobecné zopakovanie toho, že obsah oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 nezodpovedá požiadavkám tohto článku, v podstate sa domáhajú toho, aby Súdny dvor svojím posúdením dostatočnosti tohto oznámenia o výhradách nahradil posúdenie Všeobecného súdu, pričom nepreukázali akékoľvek skreslenie skutkových okolností alebo dôkazov. Takéto tvrdenie však nie je prípustné v štádiu odvolania.

99 V dôsledku toho sa druhá časť prvého žalobného dôvodu musí zamietnuť ako neprípustná.

100 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že je potrebné zamietnuť prvý dôvod vzájomného odvolania ako čiastočne neprípustný a čiastočne neúčinný.

O druhom odvolacom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

101 Svojím druhým odvolacím dôvodom žalobkyne v prvostupňovom konaní tvrdia, že Všeobecný súd dospel k záveru o dostatočnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007, pokiaľ ide o porušenie v odvetví keramiky v Taliansku, na základe rozporu odôvodnenia v porovnaní s odôvodnením uvedeným v rozsudkoch vydaných v príbuzných veciach a že v tejto súvislosti primerane neodôvodnil napadnutý rozsudok. Tvrdia, že posúdenie tohto oznámenia o výhradách, pokiaľ ide o stretnutia združenia Michelangelo, v rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), je v rozpore s posúdením Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku. Podľa žalobkýň v prvostupňovom konaní musí mať oznámenie o výhradách rovnaký rozsah pre všetky osoby, ktorým je určené.

102 V každom prípade je údajne záver Všeobecného súdu poznačený nedostatkom odôvodnenia, lebo nie je možné overiť dôvody, pre ktoré sa posúdenie úrovne podrobnosti oznámenia o výhradách z 26. marca 2007 v napadnutom rozsudku líši od takéhoto posúdenia v rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449).

103 Komisia sa domnieva, že za predpokladu, že by sa preukázala údajná nedostatočnosť oznámenia o výhradách z 26. marca 2007, týkala by sa skreslenia obsahu spisu a keďže žalobkyne v prvostupňovom konaní nepreukázali zjavné skreslenie, ale ich cieľom je, aby Súdny dvor opätovne preskúmal bod 288 napadnutého rozsudku, takéto tvrdenie je neprípustné v štádiu odvolania.

104 Táto inštitúcia navyše tvrdí, že pokiaľ ide o tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní, existuje nekoherentnosť medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), že v zásade neexistuje povinnosť Všeobecného súdu odôvodňovať riešenie prijaté v jednej veci v porovnaní s riešením prijatým v inej veci, aj keby sa týkali rovnakého rozhodnutia.

105 V každom prípade sa Komisia domnieva, že ide o rozdielne otázky v dvoch veciach, z dvoch dôvodov. Po prvé vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), išlo podľa nej o výklad mlčania ako rovnocenného so súhlasom s protisúťažným konaním, a nie o dostatočnosť oznámenia o výhradách z 26. marca 2007. Po druhé Pozzi Ginori nemlčala o tvrdeniach týkajúcich sa stretnutí združenia Michelangelo v Taliansku, zatiaľ čo Wabco Europe mlčala a Všeobecný súd musel podať výklad obsahu takéhoto mlčania. V každom prípade Komisia dodáva, že pochybenie, ktorého sa Všeobecný súd mohol dopustiť v rozsudku zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), neodôvodňuje rozšírenie tohto omylu na prejednávanú vec.

106 Podľa Komisie žalobkyne v prvostupňovom konaní neuviedli nijaký ďalší dôkaz, ktorý by boli predložili, ak by sa spresnila „povaha protisúťažných konaní“, ku ktorým dochádzalo na stretnutiach združenia Michelangelo. Za týchto okolností sú podľa nej tvrdenia žalobkýň v prvostupňovom konaní hypotetické a nepodložené a ak by sa malo zistiť pochybenie, nemalo by to viesť k zrušeniu sporného rozhodnutia, pokiaľ ide o taliansky trh.

– Posúdenie Súdnym dvorom

107 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že povinnosť Všeobecného súdu odôvodniť svoje rozsudky nemožno v zásade rozšíriť až tak, že musí odôvodniť riešenie prijaté v jednej veci v porovnaní s riešením prijatým v inej veci, ktorá mu bola predložená, hoci sa týkalo toho istého rozhodnutia. V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že ak sa osoba, ktorej bolo rozhodnutie určené, rozhodne podať žalobu o neplatnosť, súdu Únie sa predložia len prvky rozhodnutia, ktoré sa jej týkajú. Naproti tomu prvky týkajúce sa ostatných osôb, ktorým bolo rozhodnutie určené, s výhradou osobitných okolností nevstupujú do predmetu sporu, ktorý má súd Únie rozhodnúť (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Team Relocations a i./Komisia, C-444/11 P, neuverejnený, EU:C:2013:464, bod 66, ako aj citovanú judikatúru).

108 V dôsledku toho tvrdenie žalobkýň v prvostupňovom konaní založené na údajnom rozpore medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom zo 16. septembra 2013, Wabco Europe a i./Komisia (T-380/10, EU:T:2013:449), sa musí zamietnuť.

109 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod vzájomného odvolania musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

110 V dôsledku toho sa musí vzájomné odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O žalobe pred Všeobecným súdom

111 Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Môže teda sám vydať konečný rozsudok v spore, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu.

112 Najmä vzhľadom na to, že Všeobecný súd nepristúpil k úplnému preskúmaniu dôkazov, stav konania nedovoľuje rozhodnúť o spore.

113 V dôsledku toho je potrebné vrátiť vec Všeobecnému súdu.

O trovách

114 Vzhľadom na to, že vec musí byť vrátená Všeobecnému súdu, o trovách tohto odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Body 1 a 2 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, EU:T:2013:457), sa zrušujú.**

2. **Vo zvyšnej časti sa odvolanie zamieta.**

3. **Vzájomné odvolanie sa zamieta.**

4. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie, pokiaľ ide o časť rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 16. septembra 2013, Keramag Keramische Werke a i./Komisia (T-379/10 a T-381/10, EU:T:2013:457), ktorá sa zrušila týmto rozsudkom.**

5. **O trovách konania sa rozhodne neskôr.**

Podpisy